

heeft hij 't herhaaldelijk zitten vertellen in die kroeg, daar zijn ze 't allemaal over eens! Hij is 't weer, die 't horloge wegmoffelt. Na dien nacht vlucht hij uit Florence; hij bezat toen geld, dat hij eerst niét had, — dat blijkt uit de confrontatie van zijn pleegmoeder met den boer, bij wien hij 't eerst is aangeland. Later, zoodra er bij die andere boeren over het proces gesproken wordt, vlucht hij wéér.... En wat nog het meest voor Gino Gori pleit, Brunetti zelf ontkent zijn medeplichtigheid. Er is wel een zekere „ander”, van wien hij het horloge beweert gekregen te hebben.... maar als ze hem vragen, of die ander Gori is, dan weet hij niet, hoe gauw hij ontkennen zal.

„Des te beter voor ons! Je zou soms werkelijk beginnen te denken, dat die „ander” een verzinsel is, want waarom, nu het toch om zijn eigen vrijspraak of veroordeeling gaat, noemt hij dien „ander” niet? — Nee, wat Gino Gori betreft staan we sterk, héél sterk.”

En achter zijn hand:

„'t Is anders, als je 't mij vraagt, een allesbehalve gunstig individu.... Terwijl die goedsbloed van een Brunetti er schijnt uit te zien of er geen kwaad haar in steekt.... 't Kan natuurlijk ook een doortrapte huichelaar wezen....”

„Moet ik niet spreken?” had Renato gedacht, „màg ik nog wachten?” Die gedachte hield niet op, hem aan te knagen. Toch leek het hem ook een soort verraad, het geheim uit te brengen, dat alleen de vertwijfeling eener moeder hem had onthuld.

En nu zoo meteen zou Flavia komen.

Een tijdlang stond hij in den vensterhoek uit te kijken, of hij haar kleine, fijne gestalte nog niet onder de bogen van den Ponte Vecchio voorbij zag stappen.... Er blies een koude tocht van de ruiten af. Hij merkte het en ging het vuur nog wat beter voorzien: Flavia was kouwelijk.... Dan liep hij 't atelier weer rond.... Hoe zou zij tegenover hem staan? En hoe hijzelf tegenover haar? Hij voelde zich zwak, onvoorbereid, verward, en hij slaagde er niet in zich te beheerschen, het weldadige evenwicht te herwinnen, waarin hij nu maandenlang geleefd had....

En plotseling ging de deur open en stond ze vóór hem!

Renato voelde zich het bloed naar het hoofd stijgen. En Flavia, ernstig en lief, met een glimlach:

„Buon giorno, professore.”

Zij kwam naar hem toe, zag tot hem op, reikte hem de hand. In haar blik was warmte en bezorgdheid. Renato zag, dat ze een bijzonder aardig hoedje op had, dat hij niet van haar kende.

Hij hield haar hand even vast. En tegelijk kwam er een groote kalmte over hem; zijn heete kleur trok af. Een vreugde vervulde hem, maar een vreugde, die tegelijk pijn was.